

Sygnatura akt II AKa 494/21

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2022 r.

4 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Piotr Kaczmarek /spr./

6 Sędziowie: SA Andrzej Kot

7 SA Cezariusz Baćkowski

8 Protokolant: Joanna Rowińska

10 przy udziale Sylwii Gładkiej - Kurzydło prokuratora Prokuratury (...) w L.

11 po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2022 r.

12 sprawy K. T.

13 oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

14 na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego oraz prokuratora

15 od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

16 z dnia 15 października 2021 r., sygn. akt III K 56/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- za podstawę prawną wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku przyjmuje kodeks karny w brzmieniu do 23 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 kk;

- karę pozbawienia wolności orzeczoną w części I dyspozytywnej obniża do 12 lat;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu do 23 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego pkt II i III zaskarżonego wyroku oraz w pkt I niniejszego wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. B. kwotę 600,00 zł podwyższoną o 138,00 zł podatku od towaru i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Andrzej Kot	Piotr Kaczmarek	Cezariusz Baćkowski
-------------	-----------------	---------------------

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 494/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z 15 października 2021 r., sygn. akt III K 56 /20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku innego środka	lub		
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	I rażąco niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu K. T. : a. na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw . z art. 148 § 2 pkt.2 k.k. związku z art. 11 §3 k.k. za przestępstwo przypisane w pkt.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>I aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku wymiarze 14 lat pozbawienia wolności orzeczonej – bez kary grzywny, którą można było orzec na podstawie art. 33 § 2 k.k. ,</p> <p>b. na podstawie art. 62 ust.1 ustawy przeciwdziałaniu narkomanii za przestępstwo opisane w punkcie II. aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku w wymiarze 3 miesięcy ,</p> <p>c. na podstawie art. 279 §1 k.k.w zw.z art. 64 za przestępstwa opisane w punkcie III., IV. I V. aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku popełnione w warunkach ciągu przestępstw tj.w związku z art. 91 § 1 k.k. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności bez kary grzywny którą można było orzec na podstawie art. 33§ 2 k.k.</p> <p>a w konsekwencji także</p>		
	<p>II. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego K. T. na podstawie art. 91§2 k.k. i art.86 §1 k.k. kary łącznej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

15 lat pozbawienia wolności;

– jakkolwiek ustalone i przywołane w pisemnym uzasadnieniu wyroku przez Sąd I instancji okoliczności obciążające dla oskarżonego, w tym bardzo wysoki stopień szkodliwości społecznej zarzucanych K. T. przestępstw, zwłaszcza zaś usiłowania zabójstwa kobiety w związku z rozbojem, bardzo wysoki stopień winy tego oskarżonego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw popełnionych przez oskarżonego, w tym szczególnie sposób działania w zakresie wspomnianego usiłowania zabójstwa przypadkowej pokrzywdzonej (zaatakowanie od tyłu w miejscu publicznym i posłużenie się kostką brukową, przy użyciu której sprawca zadał zaskakujący cios w głowę) działanie z wyjątkowo niskich pobudek polegających na chęci nielegalnego

zdobycia korzyści majątkowej kosztem pokrzywdzonej, jak też właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, uprzednia karalność, odpowiadanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. w odniesieniu do większości zarzucanych czynów, zachowanie w trakcie, jak i bezpośrednio po dokonaniu przestępstw, zupełny brak krytycznej oceny swojego zachowania, brak skruchy – przemawiały za wymierzeniem oskarżonemu K. T. znacznie surowszych jednostkowych kar pozbawienia wolności za poszczególne czyny, a w konsekwencji także za orzeczeniem znacznie surowszej kary łącznej pozbawienia wolności, a jednocześnie okoliczność działania przez oskarżonego celem osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania takich korzyści

	<p>przemawiały za wymierzeniem mu na podstawie art. 33 §2 k.k. także obok kary pozbawienia wolności również kary jednostkowych i łącznej grzywny, natomiast orzeczony przez Sąd I instancji kary jednostkowe jak i kara łączna pozbawienia wolności – z pominięciem kary grzywny – nie spełnił ustawowych celów zapobiegawczych wychowawczych, które kary powinny osiągnąć indywidualne w stosunku do oskarżonego, jakim zakresie potrzeby prewencji ogólnej, w szczególności dotyczące kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Apelacyjny poddał kontroli odwoławczej orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z perspektywy ewentualnej rażącej</p>			

niewspółmierności
(w obu kierunkach
z uwagi na
przeciwstawne
zarzuty w tym
zakresie - co do
czynu z pkt.I) oraz
nie orzeczenia kar
grzywny .

W orzecznictwie
zgodnie wskazuje
się, że rażąca
niewspółmierność
kary, uzasadniająca
uwzględnienie
zarzutu z art.438
pkt.4 k.p.k.,
występuje wtedy,
gdy kara orzeczona
nie uwzględnia w
należyty sposób
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisywanego
czynu oraz nie
realizuje
wystarczająco celu
kary, ze szczególnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych.

Pojęcie
niewspółmierności
rażącej oznacza
znaczną, wyraźną
i oczywistą, a
więc niedającą się
zaakceptować
dysproporcję między
karą wymierzoną a
karą sprawiedliwą
(zasłużoną).

Przesłanka rażącej
niewspółmierności
kary jest spełniona
tylko wtedy, gdy na
podstawie
ustalonych

okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki SN: z 22.10.2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., (...) 28/06, LEX nr 568924; z 30.06.2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8, poz. 60). Tak orzeczona kara może wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art.53 k.k. i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi. Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno

zapominać, że art. 53 § 1 k.k. pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. Oczywiście nie oznacza to, że na przykład kara mieszcząca się "pośrodku" tegoż zagrożenia zawsze będzie karą współmierną, a na zarzut rażącej niewspółmierności będą narażone wyłącznie kary niejako "graniczne". Niemniej jednak stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo uznać należy za czynnik mający niebagatelne znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna,

i to rażąco.
W konsekwencji
miarą surowości
kary polegającej
na pozbawieniu
wolności, nie może
być jedynie ilościowe
oznaczenie czasu
pozbawienia
wolności ale stopień
wykorzystania
sankcji karnej
przewidzianej za
dane przestępstwo,
także z
uwzględnieniem
występujących w
danym
postępowaniu,
zwykle
niepowtarzalnych w
danym układzie,
okoliczności
uzasadniających
konieczność
wymierzenia – przy
zastosowaniu
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
–, przy możliwym
zróżnicowaniu
zakresu
zastosowania tej
instytucji - poniżej
dolnego progu
ustawowego
zagrożenia .
Dyrektywa
prewencji
indywidualnej
oznacza ,że sankcja
(jej rodzaj i
wysokość) powinna
być tak dobrana,
aby zapobiec
popelnianiu w
przyszłości
przestępstw przez
oskarżonego , co
może zostać

osiągnięte poprzez odstraszenie sprawcy od popełniania przestępstw albo jego wychowanie (resocjalizację).

Efekt "odstraszący" kary ma zmaterializować się w umyśle sprawcy, ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo jest karane odpowiednio surowo, a ponowne popełnianie podobnych czynów nieuchronnie prowadzi do istotnego podwyższenia wymiaru kary ponad próg dolnego zagrożenia. Wtedy rodzi się uzasadnione prawdopodobieństwo, że sprawca skazany na karę odpowiednio surową powstrzyma się przed ponownym rozmyślnym popełnieniem czynu zabronionego (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 marca 2007 r., II AKa 58/07, KZS 2007, z. 9, poz. 52).

Idea wychowania (resocjalizacji) przez karę zakłada z kolei

takie dostosowanie wysokości i rodzaju kary kryminalnej do indywidualnych potrzeb sprawcy, aby przez sankcję został on "wychowany", tj. zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W obu przypadkach orzeczona kara ma być adekwatna w tym znaczeniu, że racjonalne w realiach danej sprawy (oskarżonego) oznaczenie progu uprawniającego do wniosku o możliwości osiągnięcia tych celów wyznacza próg powyżej, którego orzekanie kary jest zbędne, a przez to może ona nabrać cech rażącej niewspółmierności przez swą surowość. Z kolei w zakresie prewencji ogólnej, rozumianej pozytywnie, chodzi tu o kształtowanie właściwych ocen i postaw w społeczeństwie, a w szczególności utwierdzenie ogółu w przekonaniu, że sprawcy przestępstw ponoszą odpowiedzialność za swoje czyny, a wymierzona im kara jest zawsze

adekwatna do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości ich czynu. Tylko taka sprawiedliwa kara może bowiem wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, budząc jednocześnie ogólną aprobatę dla obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Istotą prewencji ogólnej nie jest więc wyłącznie wymierzanie surowych kar pozbawienia wolności, lecz kształtowanie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary, jej dostosowanie do stopnia winy sprawcy i okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu, a zatem karanie sprawiedliwe i tworzące atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II

AKa 1/14, LEX nr 1441560).

Oceniając podniesione zarzuty w zakresie orzeczonych (lub braku orzeczenia kary) Sąd Apelacyjny miał na uwadze co następuje:

a) W zakresie kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt.I uznając że nie cechuje się ona rażąco , niewspółmierną łagodnością , przeciwnie jest karą rażąco niewspółmiernie surową

- w niewłaściwym stopniu przy wymiarze kary (orzekając ją w wysokości zbliżonej do maksimum tzw. zwykłej kary pozbawienia wolności przewidzianej w art.148 §1 k.k.) uwzględniono postać zamiaru sprawcy w zakresie skutku najdalej idącego tj. zabójstwa , działał on bowiem z zamiarem ewentualnym, który co do zasady cechuje się mniejszą karygodnością w stosunku do zamiaru

bezpośredniego z uwagi na element woli („chcenie”),

- w zakresie skutku dalej idącego zachowanie zakończyło się w fazie usiłowania a nie dokonania , nie zaistniał zatem ten najdalej idący skutek (o charakterze nieodwracalnym) co powoduje ,iż czyn cechuje się mniejszym stopniem społecznej szkodliwości w stosunku do sytuacji gdyby doszło do jego zaistnienia

- w niewłaściwym stopniu przy wymiarze kary miano na uwadze postawę oskarżonego po dokonaniu czynu . Treść dowodów zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego, zakresie dotyczącym tego czynu prowadzi zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku , iż w jego początkowej fazie to jest nie 2 dni od zdarzenia funkcjonariusze policji dysponowali wiedzą wynikającą z informacji udzielonych przez członków rodziny pokrzywdzonej którzy

przypuszczali, iż doznane przez nią obrażenia mogą nie być wynikiem upadku na ulicy lecz wynikiem działania innej osoby o czym przekonuje treść notatki urzędowej z 24 września 2019 r. w (k. 1) , nie posiadali żadnej wiedzy czy istotnie doszło do działania o charakterze przestępczym. Nie ulega także wątpliwości, iż to zachowanie samego oskarżonego w tym dniu to jest 24 września 2019 r. doprowadziło do potwierdzenia, iż doszło do popełnienia przestępstwa na szkodę pokrzywdzonej ,jak też zidentyfikowania oskarżonego jako jego sprawcy. Jak wynika bowiem m.in. zeznań B. S. (pracownicy sklepu do którego przyszedł oskarżony – k 38,39) „ przyszedł znany mi z widzenia chłopak,... Znam go z widzenia i wiem że on przebywa w noclegowni... Chłopak ten po wejściu do sklepu stał chwilę przy drzwiach, później przy kasie koło mnie. Nie odzywał się do mnie, dziwnie się

zachowywał to jest to cały czas stał na baczności robił dziwne miny. Po pewnym czasie gdy w sklepie nie było już innych klientów powiedziałam aby poszedł postać na zewnątrz bo sklep nie jest tego do tego miejscem. Wtedy chłopak stwierdził że czeka na policję. Spytałem w jakim celu czeka na policję, przecież jej nie wzywałam. On stał tak w tym sklepie 10 minut. Chłopak powiedział że czeka na policję bo zrobił coś złego. Zapytałam więc co takiego zrobił. Odpowiedział iż chyba zabił człowieka. Pytałam ale jak zabiłeś człowieka to była kobieta czy mężczyzny chłopak stwierdził iż to była starsza pani... O stwierdził że albo wczoraj albo przedwczoraj, że nie pamięta... On odpowiedział że nie wie co to za ulica, ale chyba wskazał to miejsce. Spytałam czym zabił. On odpowiedział że kamieniem. Spytałam czy mam zadzwonić na policję. Chłopak stwierdził, że tak „Z zeznań świadka tego wynika zatem

jednoznacznie ,iż to oskarżony, na miarę swoich możliwości determinowanych upośledzeniu umysłowym i zaburzeniami osobowości, ujawnił siebie jako sprawcę konkretnego czynu, to z jego inicjatywy doszło do kontaktu świadka celem wezwania policji, przy czym znamienne jest ,iż to zachowanie oskarżonego, treść przekazywanych informacji i jak można domniemywać ocena świadka doprowadziła do tego, iż na miejsce skierowano nie funkcjonariuszy policji lecz specjalistyczną karetkę pogotowia, uznając przekazywane treści za niewiarygodne i związane z ewentualnymi zaburzeniami psychicznymi. Z tymi zeznaniami korespondują także zeznania pracowników pogotowia (k 43,41) którzy pierwotnie z uwagi na stan oskarżonego zamierzali przewieźć go do szpitala celem hospitalizacji, nie zawiadamiając pierwotnie policji, co

wskazuje ,iż także oni nie traktowali w tych okolicznościach wypowiedzi oskarżonego jako wiarygodnych i dopiero ujawnienie nie ukrywanych przez oskarżonego przedmiotów, uprawdopodobniających wcześniej udzielone informacje, doprowadziło do tego iż niezależnie od przewiezienia do szpitala zawiadomiono funkcjonariuszy policji ,którzy dokonali w szpitalu zatrzymania oskarżonego. Zaraz po zatrzymaniu oraz już po przedstawieniu zarzutów, kiedy podejrzany artykułował jeszcze jakieś wypowiedzi, podał on okoliczności istotne z perspektywy prawnokarnej oceny tego zdarzenia w sytuacji w której analiza pozostałych dowodów zgromadzonych w postępowaniu, nie pomijając nagrania monitoringu, prowadzi zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku, iż gdyby nie takie zachowanie i zakres informacji udzielonych przez oskarżonego to ustalenie okoliczności ,w

szczegółności zaś
osoby sprawcy
byłoby
zdecydowanie
bardziej utrudnione,
w tym ostatnim
zakresie być może
nawet nie doszłoby
do ustalenia
sprawstwa
oskarżonego mając
na uwadze niewielką
ilość danych
identyfikacyjnych
wynikających z
nagraniem
monitoringu, z
drugiej zaś
okoliczność iż
oskarżony nie
mieszkał tam na
stałe, przebywał
jedynie od pewnego
czasu w noclegowni
dla bezdomnych,
nie był więc
szczególnie znany
mieszkańcom z
perspektywy
ewentualnego
rozpoznania na
podstawie
ograniczonych
danych
wynikających z
monitoringu.

Opisana postawa
oskarżonego przy
nie pominięciu jego
upośledzenia
umysłowego i
zaburzeń
osobowości,
wskazuje iż
oskarżony na tyle
odczuwał wyrzuty
sumienia ,a więc
uświadamiał sobie
wyrządzone zło,

iż zdecydował się na tego rodzaju zachowanie, które jak dowodzi praktyka sądowa nie jest z pewnością standardowy dla sprawcy przestępstwa, a tym bardziej tak poważnego, podważają stwierdzenia o tak daleko idącym stopniu demoralizacji który wymaga bądź to kary zbliżonej do maksimum ustawowego tak zwanego zwykłego zagrożenia karą pozbawienia wolności, a tym bardziej wymierzenia kary o charakterze nadzwyczajnym to jest 25 lat pozbawienia wolności.

- w niewystarczającym stopniu zdaniem Sądu Apelacyjnego przy wymiarze kary za to przestępstwo uwzględniono okoliczności związane z osobą oskarżonego to jest upośledzeniem umysłowym, zaburzeniami osobowości o określonym stopniu, wreszcie przyczyny tych ostatnich na które

składają się m.in. skrajne zaniedbania wychowawcze. Sąd Apelacyjny miał przy tym na uwadze wnioski wyrażone przez biegłych psychiatrów co do niezastnienia podstaw do przyjęcia działania w warunkach art. 31 § 2 k.k. czy też pewnych ocen o elementach instrumentalnego zachowania podejrzanego, a następnie oskarżonego w trakcie postępowania, niemniej jednak w zakresie tych ostatnich, zakładając trafność wniosków biegłych co do tego, iż część zachowania podejrzanego w trakcie postępowania jest wynikiem przyjętej przez niego linii obrony to jednak nie sposób nie zauważyć, iż na zachowanie oskarżonego, wynikające ze wskazanych okoliczności ma w dużej części jednak charakter realny, na co wskazują wskazane już zeznania świadków co do zachowania w sklepie, dane

wynikające z obserwacji zachowania oskarżonego korzystającego z noclegowni dla bezdomnych (m.in. k 223-224 wskazujących na takie zachowania jak wielotygodniowe wręcz przesypianie całych dni, braku kontaktu przez dłuższy czas z innymi osobami, czy tak skrajne jak np. publiczne organizowanie się w toalecie schroniska mimo obecności innych osób) ,wreszcie obszernie dane o zachowaniu oskarżonego w trakcie kilkuletniego pobytu w Zakładzie Karnym, zachowaniu jako nieletniego przy stosowaniu środków wychowawczych i poprawczych, dramatycznych okoliczności załamania się zachowania ówczesnego nieletniego, czy też uwzględnienia sytuacji, iż po odbyciu kilkuletniej kary pozbawienia wolności oskarżony jest przewożony na dłuższą odległość przez funkcjonariuszy Służby Więziennej,

którzy uprzednio podjęli starania o zapewnienie oskarżonemu miejsca w schronisku dla bezdomnych, a które to czynności, zasadne, dalece odbiegają od czynności podejmowanych wobec innych skazanych po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności. Suma tych okoliczności przekonuje zdaniem Sądu Apelacyjnego, iż oskarżony jest osobą o istotnych zaburzeniach osobowości, wymagających długoterminowego oddziaływania resocjalizacyjnego, terapeutycznego, niemniej jednak istnieją podstawy do przyjęcia, iż przy takim odpowiednio długim oddziaływaniu możliwym jest taka korekta, która ograniczy ryzyko popełnienia w przyszłości kolejnych przestępstw.

W konsekwencji brak było podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego kary 25 lat pozbawienia wolności. Kara 25

lat pozbawienia wolności oraz kara dożywotniego pozbawienia wolności mają w istocie status kar wyjątkowych, które mogą być wykorzystywane do karania sprawców zagrożonych nimi przestępstw w wyjątkowych przypadkach. Tę wyjątkową możliwość orzekania kary 25 lat pozbawienia wolności (podobnie jak i kary dożywotniego pozbawienia wolności) trafnie akcentuje się w orzecznictwie sądowym (por. m.in. wyrok SA w Krakowie z 15.05.2003 r., II AKA 86/03, KZS 2003/6, poz. 29 , „że kara 25 lat pozbawienia wolności jako kara wyjątkowa powinna być wymierzana jedynie wtedy, gdy niewystarczające jest orzeczenie kary 15 lat pozbawienia wolności”: „Kara 25 lat pozbawienia wolności ma przede wszystkim charakter eliminacyjny, a ze względu na bardzo długi okres izolacji trudno jest przypisywać jej funkcję resocjalizacyjną.

Należy ją wymierzać w przypadkach najcięższych, gdy okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi” - wyrok SA we Wrocławiu z 5.06.2013 r., II AKa 54/13, LEX nr 1356737), a sprawca cechuje się szczególnie społecznymi właściwościami i przejawia głęboką demoralizację (tak wyrok SA w Gdańsku z 31.05.2017 r., II AKa 135/17, LEX nr 2383357), przy czym wolno ją orzec tylko wtedy, gdy stopień winy jest na tyle wysoki, że uzasadnia zastosowanie tej kary, a w okolicznościach konkretnego przypadku nawet kara 15 lat pozbawienia wolności nie spełniłaby indywidualno - lub generalnoprewencyjnych celów kary wymienionych w art. 53 § 1 k.k.” (por. wyrok SA w Poznaniu z 25.11.2014 r., II AKa 198/14, LEX nr 1602965, oraz wyrok SA w Katowicach z 28.04.2017 r., II AKa 110/17,

LEX nr 2317648).In concreto w świetle wskazywanych okoliczności brak było podstaw do wymierzenia tej kary nadzwyczajnej skoro wystarczającym w świetle dyrektyw z art.53 k.k. było wymierzenie kary „zwyczajnej „ i to poniżej górnej jej granicy .

b).w zakresie kary orzeczonej za przestępstwo z art.62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w apelacji omyłkowo wskazuje się na art.62 ust.2 ustawy).

Uwadze apelującego uszły okoliczności: po pierwsze ilości środka psychotropowego objętego czynem , graniczną z perspektywy zestawienia typu podstawowego przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (ust. 1) ,w stosunku do typu uprzywilejowanego to jest wypadku mniejszej wagi (ust. 3) , jak też to iż nie ustalono aby przedmiotowe środki służyły lub miały służyć innym celom niż ich zużycie

przez samego
oskarżonego , w
szczególności aby
miały być
przekazywane,
odpłatnie lub
nieodpłatnie, innym
osobom , a
tym samym czyn
oskarżonego w
wyraźnie mniejszym
stopniu zagraża
dobru prawnemu
chronionego m.in.
typem przestępstwa
z art. 62 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii a więc
zdrowia
publicznego.
Orzeczona kara 3
miesiące
pozbawienia
wolności jest karą
wyraźnie ,bo
trzykrotnie ,
przekraczającą
minimum
ustawowego
zagrożenia, a tym
samym uwzględnia
we właściwym
stopniu
akcentowaną przez
apelującego
uprzednią karalność
oskarżonego, przez
co nie może być
uznana za karę
rażąco
niewspółmiernie
łagodną, a tylko taka
ocena uprawniałaby
sąd odwoławczy do
zmiany
zaskarżonego
wyroku w zakresie
orzeczenia o tej kary.

c) w zakresie kary orzeczonej za ciąg przestępstw z art.279 §1 k.k.

Zarzut rażącej niewspółmierności przez łagodność kary orzeczonej za ten ciąg przestępstw jest niezasadny, kiedy uwzględnić okoliczności przedmiotowe to jest względnie niewielkie wysokości szkód wyrządzonych przez poszczególne przestępstwa, przede wszystkim zaś kiedy uwzględnić okoliczności związane z postawą samego oskarżonego. Nie ulega bowiem wątpliwości iż organy postępowania przygotowawczego dysponowały wiedzą po fakcie dokonania danego włamania, nie dysponowały natomiast żadną wiedzą o osobie sprawcy. Co prawda treść notatki urzędowej (k. 79) mogłaby sugerować, iż do wskazania oskarżonego jako sprawcy doszło niemalże niezwłocznie po włamaniu do salonu fryzjerskiego, to

jednak informacje zawarte w notatce z tego samego dnia (k 81) nie pozostawia wątpliwości co do tego iż w pierwszej kolejności w oparciu o rozpoznanie przez T. G. funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania K. S. „dopiero zaś później inny patrol policji zauważył siedzącego na ławce oskarżonego który „wykonywał nieskoordynowane ruchy i nerwowo rozglądał się na boki... W lewej kieszeni spodni miał duży kamień, rozpytany po co nasi ten kamień, powiedział że do wybijania szyb... Oświadczył że podobnym kamieniem wybił szybę w salonie fryzjerskim został rozpoznany przez świadka zdarzenia G. T.”. Nie ulega także najmniejszych wątpliwości „iż to oskarżony z własnej inicjatywy przekazał funkcjonariuszom policji informację o dokonanych pozostałych czynach w sytuacji w której zgromadzone dowody, gdyby nie informacje i wyjaśnienia oskarżonego, nie

doprowadziłoby
zdaniem Sądu
Apelacyjnego do
ustalenia sprawstwa
oskarżonego.

d) zakresie
nie orzeczenia kar
grzywny

Zarzut rażącej
niewspółmierności
przez swą łagodność
orzeczonych kar
w zakresie nie
orzeczenia na
podstawie art. 33 §
2 k.k. kar grzywny
przy czynach
popelnionych w
celu osiągnięcia
korzyści majątkowej
jest niezasadny.
Sąd Apelacyjny tak
oceniając ten zarzut,
świadom skreślenia
normy wynikającej z
art. 58 § 2 k.k., miał
na uwadze ,iż kara
grzywny orzekana
obok kary
pozbawienia
wolności, mająca
przez to zwiększyć
dolegliwości represji
karnej z zasady
powinna być
orzekana jako
kara ,która winna
być wykonana w
pierwotnej postaci
to jest wiązać
się z ekonomiczną
dolegliwością dla
osoby którą wobec
której taka kara
jest wymierzana, nie
może zaś być karą
o której od samego
początku wysoce

prawdopodobnym,
wręcz pewnym
jest ,iż w swojej
pierwotnej postaci
nie będzie mogła
być wykonana z
przyczyn
obiektywnych to
jest niezależnych
od skazanego, zaś
wysokość
wyrażająca się liczbą
stawek dziennych
prowadzić będzie
niemalże
automatycznie, o
czym w istocie
wiadomo już chwili
orzekania, do jej
wykonania w formie
zastępczej to jest
zastępczej kary
pozbawienia
wolności. Nie może
budzić
najmniejszych
wątpliwości, iż
oskarżony nie miał,
nie ma i
najprawdopodobniej
nie będzie miał
żadnego majątku,
nigdy nie pracował,
zakład karny po
kilkuletnim pobycie
opuścił wyłącznie
dysponując odzieżą
udostępnioną przez
jednostkę
penitencjarną,
upośledzenie
umysłowe i
ujawniające się
aktualnie objawy
zaburzeń
osobowości w
praktyce wykluczają
podjęcie przez
oskarżonego pracy,
chociażby

warunkach zakładu karnego, o czym przekonuje przebieg wykonywanej uprzednio wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. W świetle tych okoliczności orzekanie jakichkolwiek kar grzywny, w szczególności w takim wymiarze jakim objęte są wnioskiem apelacyjnym, oznaczałoby praktycznie przesądzoną konieczność wykonania w formie zastępczej, przy jednoczesnym braku potrzeby zwiększania dolegliwości karnej wobec oskarżonego, której zasadnicza część wyraża się w długoterminowej, bo kilkunastoletniej karze pozbawienia wolności

Wniosek

Apelacja prokuratora formułowała wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu K. T. następujących kar:

- za przestępstwo opisane w punkcie

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

I. aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku – na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt. 2 k.k. związku z art. 11 § 3 k.k. związku z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. – kary jednostkowej 25 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny wysokości 200 stawek dziennych z ustaleniem, że każda stawka będzie równa kwocie 50 zł,

– za przestępstwo opisane w pkt. II aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku – na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy przeciwdziałaniu narkomanii – kary jednostkowej wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności;

– za przestępstwa opisane w punkcie III., IV. i V. aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku popełnione w warunkach ciągu przestępstw to jest w zw. z art. 91 § 1 k.k. – na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 2 – kary jednostkowej w wymiarze 4

<p>lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny wysokości 200 stawek dziennych z ustaleniem, że każda stawka będzie równa kwocie 50 zł</p> <p>i następnie na podstawie tak określonych kar jednostkowych – zgodnie z treścią art. 91 § 2 k.k. oraz art. 88 k.k. – wymierzenie kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych z ustaleniem, że każda stawka dzienna równa będzie kwocie 50 zł</p>		
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów prokuratora w zakresie oceny wymierzonych kar jednostkowych jako kar rażąco niewspółmiernie łagodnych zarówno w zakresie wysokości orzeczonych kar pozbawienia wolności ,jak też braku orzeczenia o karach grzywny</p>		

uzasadniała brak podstaw do uwzględnienia wniosków prokuratora.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
Przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy , kwalifikacja prawna , wymiar kar jednostkowych		

<p>pozbawienia wolności za wyjątkiem kary orzeczonej w pkt.I, nie orzekanie kar grzywny oraz środka kompensacyjnego .</p>		
<p>Związłe o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>O powodach utrzymania w tym zakresie wyroku w mocy mowa była we wcześniejszej części uzasadnienia .</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zaskarżony wyrok zmieniono poprzez :</p> <ul style="list-style-type: none"> - za podstawę prawną wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku przyjmuje kodeks karny w brzmieniu do 23 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 kk; - obniżenie kary pozbawienia wolności orzeczonej w części I dyspozytywnej do 12 lat; 		

Związłe o powodach zmiany	
<p>W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), - wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), <p>a także nie stwierdzenia z powodów opisanych wyżej nietrafności podniesionych w apelacji zarzutów .</p> <p>Mając na uwadze zasadę wynikającą z art. 4 § 1 k.k. przyjęto , iż podstawą kwalifikacji prawnej oraz wymiaru orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej stanowią przepisy k.k. brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r. , to jest przed</p>	

wejściem w życie w dniu 24 czerwca 2020 r. ustawy z 19 czerwca 2020 r. (Dz. U. 2020 r. poz. 1086) nowelizujących k.k. m.in. w zakresie granic kary łącznej (art. 86 § 1 k.k.) , wprowadzającej, obligatoryjnie, przy wymiarze kary łącznej orzeczenie jej powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, innymi słowy z chwilą wskazanej nowelizacji nie istnieje już możliwość orzeczenia kary łącznej przy zastosowaniu absorpcji, a tym samym zbieg realny przestępstw stał się po raz pierwszy swoistą podstawą obostrzenia dolnej granicy kar łącznej.

Obniżenie wysokości kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt.I wynika z uwzględnienia okoliczności o których była mowa przy omówieniu zarzutów związanych w wysokością orzeczonych kar jednostkowych .

Obniżenie kary jednostkowej pozbawienia

wolności orzeczonej w pkt.I części dyspozytywnej skutkowało z mocy prawa utratą mocy orzeczenia o karze łącznej zawartego w pkt.IV tego wyroku , co sytuacji istnienia podstaw do wydania orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności obligowało do wydania takiego orzeczenia dlatego na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu do 23 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 kk połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt II i III zaskarżonego wyroku oraz w pkt I wyroku Sądu Apelacyjnego i wymierzono oskarżonemu karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności. Orzekając o karze łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady absorpcji miano na uwadze , iż za takim orzeczeniem przemawia z perspektywy dyrektyw wymiaru kary łącznej o których mowa w art. 85 a k.k. ,mimo różnych rodzajowo dóbr prawnych

<p>zaatakowanych czynami przypisanymi to cechowała je bliskość czasowa, miejscowa oraz funkcjonalna. Prawdopodobnie miało to za orzeczeniem kar łącznych przy zastosowaniu zasad absorpcji, to jest w wysokości najwyższej z jednostkowych kar pozbawienia wolności.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
IV. V	O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono mając na uwadze udział obrońcy w postępowaniu odwoławczym, przy zakończeniu postępowania na jednym terminie		

rozprawy, należny podatek od towarów i usług, wniosek obrońcy wraz z oświadczeniem iż koszty te nie zostały do tej pory w żadnej części pokryte. Podstawę ku temu dawał przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r., poz. 1513, z późniejszymi zmianami).

Wysokość wynagrodzenia adwokackiego ustalono w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 5, a także § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r. poz. 18) .

W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając Skarb Państwa wydatkami postępowania

	<p>odwoławczego. W tym zakresie wzięto pod uwagę sytuację osobistą i rodzinną oskarżonego, sytuację majątkową i możliwości zarobkowe, które to możliwości zarobkowe zasadniczo ogranicza fakt orzeczenia kary pobawienia wolności o wymiarze przekraczającym termin przedawnienia kosztów sądowych.</p>
7. PODPIS	
<p>Andrzej Kot Piotr Kaczmarek Cezariusz Baćkowski</p>	

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wysokość kar jednostkowych, kary łącznej, obraza prawa materialnego w zakresie art.46 §1 k.k.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana